

דף סג.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ב

הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי בְּמַחְבֵּת וְהֵבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת. בְּמַרְחֶשֶׁת
וְהֵבִיא בְּמַחְבֵּת. מָה שֶׁהֵבִיא הֵבִיא וַיְדִי חוּבְתוֹ לֹא יֵצֵא.
וְאִם אָמַר זֶה לְהֵבִיא בְּמַרְחֶשֶׁת וְהֵבִיאוֹ בְּמַחְבֵּת. אוֹ
בְּמַחְבֵּת וְהֵבִיאוֹ בְּמַרְחֶשֶׁת. הָרִי זֶה פְּסוּלָה. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא
בְּזֶה. וְכֵן הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנוֹת לְהֵבִיֵּאן בְּכָלִי
אֶחָד וְהֵבִיֵּאן בְּשְׁנֵי כָּלִים. בְּשְׁנֵי כָּלִים וְהֵבִיֵּאן בְּכָלִי אֶחָד.
מָה שֶׁהֵבִיא הֵבִיא וַיְדִי חוּבְתוֹ לֹא יֵצֵא. שֶׁנֶּאֱמַר 'פְּאֶשֶׁר
נִדְרָתָ לָהּ':

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג ה"ז

מָה בֵּין מַחְבֵּת לְמַרְחֶשֶׁת. מַרְחֶשֶׁת יֵשׁ לָהּ שְׁפָה - וְהֵבִצֵּק
שְׂאוּפִין אוֹתוֹ עָלֶיהָ רַךְ שֶׁהָרִי יֵשׁ לָהּ שְׁפָה וְאִינוֹ יוֹצֵא.
וּמַחְבֵּת אֵין לָהּ שְׁפָה וְהֵבִצֵּק שְׂאוּפִין אוֹתוֹ בָּהּ קָשָׁה כְּדִי
שֶׁלֹּא יֵצֵא מִכָּאן וּמִכָּאן:

כ. כסף משנה: מה בין מחבת למרחשת מרחשת יש לה שפה וכו'. בפרק כל המנחות באות
מצה (דף מ"ג) פלוגתא דתנאי ופסק כר' חנינא בן גמליאל דמסתבר טעמיה ועוד
דאמרינן בגמ' דב"ה סברי כוותיה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"א

הַנּוֹדֵר מִנְחָה מֵאֵפֶה תִּנּוֹר ל' לֹא יָבִיא מֵאֵפֶה כֶּפֶח וְלֹא
מֵאֵפֶה רְעָפִים וְלֹא מֵאֵפֶה יוֹרוֹת הָעֲרֻבִים:

דף סג:

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פי"ז ה"א

עֹמֵר זֶה מִן הַשְּׁעוּרִים הִיא בָּא. מ' וְדָבָר זֶה הִלָּכָה מִמֶּשֶׁה
רַבְּנֵי. וְכִיצַד הִיא נַעֲשֶׂה. מַעֲרָב יוֹם טוֹב יוֹצֵאִין שְׁלוּחֵי
בֵּית דִּין וְעוֹשִׂין אוֹתוֹ כְּרִיכוֹת בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע כְּדִי שְׂיִהְיֶה
נֹחַ לְקַצֵּר. כָּל הָעֲזֵרוֹת הַסְּמוּכוֹת לְשָׁם מִתְּכַנְסוֹת כְּדִי
שְׂיִהְיֶה נִקְצָר בְּעֶסֶק גָּדוֹל. וְקוֹצְרִין שָׁלֹשׁ סְאִין שְׁעוּרִין
בְּשִׁלְשָׁה אָנָּשִׁים. וּבְשִׁלְשׁ קָפוֹת. וּבְשִׁלְשָׁה מַגָּלוֹת. כִּיּוֹן
שֶׁחֲשָׁכָה אוֹמֵר לָהֶם הַקּוֹצֵר לְכֹל הָעוֹמְדִים שָׁם. בָּא
הַשְּׁמֵשׁ אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. בָּא הַשְּׁמֵשׁ אוֹמְרִים לוֹ הֵינּוּ. בָּא
הַשְּׁמֵשׁ אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. מַגָּל זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. מַגָּל זֶה
אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. מַגָּל זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. קָפָה זֶה אוֹמְרִין
לוֹ הֵינּוּ. קָפָה זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. קָפָה זֶה אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ.
וְאִם הִיא שֶׁבֶת אוֹמֵר לָהֶן שֶׁבֶת הַיּוֹם אוֹמְרִים לוֹ הֵינּוּ.
שֶׁבֶת הַיּוֹם אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ. שֶׁבֶת הַיּוֹם אוֹמְרִין לוֹ הֵינּוּ.

ל. כסף משנה: הנודר מנחה מאפה תנור וכו'. משנה בסוף פרק כל המנחות באות מצה (דף ס"ג):

מ. כסף משנה: עומר זה מן השעורים היה בא וכו'. במנחות פרק ר' ישמעאל (דף ס"ח) ופרק כל קרבנות (דף פ"ד): וכיצד היה נעשה וכו' עד מפני הטועים. משנה במנחות פרק ר"י (דף ס"ה):

ואחר כן אומר להן אקצר והן אומרין לו קצר. אקצר
 והם אומרין לו קצר. אקצר והם אומרין לו קצר. שלש
 פעמים על כל דבר ודבר. וכל כן למה מפני אלו
 הטועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני. שהן אומרין
 שזה שנאמר בתורה 'ממחרת השבת' הוא שבת
 בראשית. ומפי השמועה למדו שאינה שבת אלא יום
 טוב וכן ראו תמיד הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור
 שהיו מניפין את העמר בששה עשר בניסן בין בחל בין
 בשבת. והרי נאמר בתורה 'ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו
 עד עצם היום הזה'. ונאמר 'ויאכלו מעבור הארץ
 ממחרת הפסח מצות וקלוי'. ואם תאמר שאותו הפסח
 בשבת ארע כמו שדמו הטפשים. היאך תלה הכתוב
 החרב אכילתם לחדש בדבר שאינו העקר ולא הסבה אלא
 נקרה נקרה. אלא מאחר שתלה הדבר במחרת הפסח
 הדבר ברור שמחרת הפסח היא העלה המתרת את
 החדש ואין משגיחין על אי זה יום הוא מימי השבוע:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"א הט"ז

חל ארבעה עשר להיות בשבת כמעשהו בחל כן
 מעשהו בשבת. ורוחצין את העזרה בשבת שאין אסור

ג. כסף משנה: ומ"ש שאין איסור שבות במקדש אפילו בדבר שאינו צורך עבודה. שם בגמ'
 (דף ס"ה) אמרינן דר' נתן סבר שבות שאינה צריכה לא התירו ומשמע דחכמים פליגי
 עליה ופסק כוותייהו. ועוד דהא תנן בפ' תמיד נשחט שהכהנים היו עושים מעשה ומדיחים

שְׁבוּת בַּמִּקְדָּשׁ אֶפְלוּ בְּדָבָר שְׂאִינוֹ צָרָךְ עֲבוּדָה אֶסוּר
שְׁבוּת בַּמִּקְדָּשׁ הֵתֵר הוּא:

את העזרה בשבת ואע"ג דמסיים בה דשלא ברצון חכמים היה איכא למימר מאן חכמים
ר' נתן וכיון דרבים פליגי עליה לית הלכתא כוותיה: